

Úloha a možnosti amerického strategického sboru v plánech anglo-amerického bloku na zahájení války

Cílem statí je osvětlit složení amerického strategického sboru a jeho možnosti zásahu na zámořských válčiscích.

Statí byla zpracována na základě rozboru náčelníka štábu amerických pozemních sil gen. Lemnitzer, který byl zveřejněn v americkém odborném vojenském tisku.

■
Vládnoucí kruhy imperialistických států ve snaze zastavit vítězný postup socialismu přešly po druhé světové válce k politice „studené války“, projevující se zvyšováním mezinárodního napětí a přechodem ke stále ostřejším formám boje, vměšováním se do vnitřních záležitostí jiných zemí a v řadě případů k provokaci rozpoutání agrese proti malým a slabším zemím.

„Studená válka“ nedosáhla svého cíle; zvláště nedokázala zdůvodnit agresivní opatření k ospravedlnění dobrodružství imperialistických mocností proti malým a slabším zemím.

Přesto, že tyto „malé“ a „omezené“ války jsou považovány imperialisty za výhodnější, skýtají vždy nebezpečí, že přerostou v totální válku, která zachvátí celé kontinenty. Proto se požaduje, aby ozbrojené síly byly budovány a připravovány pro vedení „malých — omezených“ i velkých totálních válek.

V čele této politiky stojí Spojené státy americké, které využily své hospodářské převahy k zapojení většiny kapitalistických států do svých agresivních plánů. Přes zdánlivě paritní zastoupení ve společných orgánech zaujímají vedoucí postavení v Severoatlantickém paktu a ovlivňují tím i složení spojeneckých sil a přípravy na rozpoutání nové války.

Otázky charakteru příští války a zvláště jejího počátečního období jsou hluboce zkoumány a vyhodnocovány vojenskými i politickými činiteli členských států paktu.

Společným rysem všech názorů zůstává strategická koncepce velení Severoatlantického paktu, podle které má být válka zahájena hromadným úderem atomových a termojaderných zbraní s překvapením, což umožní rychle získat strategickou iniciativu a výhodný poměr sil.

Tato koncepce rozsáhlého použití zbraní hromadného ničení přikládá vedoucí úlohu vojenským vzdušným a vojenským námořním silám, zatím co připouští i slabší uskupení pozemních sil při rozpoutání války. Jejich nedostatek má být vyrovnán masovým použitím zbraní hromadného ničení, které umožní i poměrně slabším silám rozbit silná uskupení pozemních sil protivníka.

Nedostatek pozemních sil však musí být vyrovnán urychleným přísunem strategických záloh a nově zmobilizovaných svazků a útvarů.

Strategické koncepce rozpoutání války a vedení operací v počátečním období se odrážejí v budování a rozmístění amerických pravidelných pozemních sil.

Americké velení zastává názor, že hodnota pozemních sil nezávisí jen na množství svazků a útvarů, ale především na kvalitě jejich přípravy a výzbroje. Proto probíhající modernizace bojové techniky sleduje hlavně zvyšování palebné síly a omezení závislosti

na letecké podpoře zaváděním organických prostředků atomového napadení do výzbroje, zvyšování pohyblivosti i mimo komunikace a při překonání terénních překážek.

Většina amerických pozemních sil je již v míru rozmístěna v zámoří, kde tvoří společně s pozemními silami spojenců první strategický sled, zatím co na americkém kontinentě zůstávají strategické zálohy, určené k rychlému přesunu a k zasazení na hlavních zámořských válčištích.

Kromě pravidelných sil jsou připravovány pohotovostní zálohy (tj. svazky a útvary Organizované zálohy a Národní gardy), které mohou být v krátké době zmobilisovány a použity k zesílení předstunutých sil v zámoří.

V současné době mají americké pozemní síly, kromě samostatných brigád a bojových skupení 15 divizí (10 pěších, 3 obrněné a 2 vzdušné výsadkové) a přes 55 útvarů atomového napadení.

Do prvního strategického sledu patří 40 % svazků a většina prostředků atomového napadení.

Nejbojeschopnější svazky a nejvíce prostředků atomového napadení je začleněno do 7. armády v západním Německu, která je složena z pěti divizí, ze třech lehkých obrněných pluků, z tankové skupiny, z útvarů atomového napadení a z útvarů a jednotek zálohy hlavního velitelství.

V severní Itálii je Jihoevropské skupení pro zvláštní úkoly „SETAF“ se dvěma oddíly řízených střel CORPORAL.

V jižní Koreji je 8. armáda se dvěma divizemi, útvary atomového napadení a útvary a jednotkami zálohy hlavního velitelství.

K přímému zajištění Spojených států je umístěna jedna divize na Havajských ostrovech, dvě bojová skupení na Aljašce a jedno bojové skupení v zóně Karibského moře.

Na americkém kontinentu zůstává jen 40 % svazků pravidelných pozemních sil. Ze sedmi divizí tvoří tři jádro „strategického sboru“ a ostatní jsou určeny k rychlému doplnění a rozvinutí.

Do pohotovostních záloh patří přes 35 svazků a větší počet útvarů Organizované zálohy a Národní gardy, jejichž organizační struktura a pravidelné přecvičování umožňují rychlé zmobilisování a odeslání na zámořská válčiště.

Bojové použití svazků a útvarů je však závislé nejen na vlastní připravenosti, ale i na přepravních možnostech dopravního a dopravního výsadkového letectva a vojenských námořních sil.

V soudobých podmínkách boje je přikládána větší důležitost dopravnímu letectvu, schopnému přepravit v krátké době pohotové síly přímo na zámořská válčiště.

Při vysokém dopravním vypětí se předpokládá mezikontinentální přeprava, prováděná formou „vzdušných mostů“ mezi nakládacími a vykládacími letišti, s případným mezipřistáním a doplněním pohonnými hmotami na mezilehlých letištích. Tyto trati jsou již v míru předem připraveny a zajištěny prostředky letového zabezpečení a povětrnostní a záchranné služby. Podle rozmístění těchto prostředků a využívání letových tratí v míru se předpokládá, že k vzdušným přesunům ze Spojených států amerických do Evropy a severní Afriky bude využíváno tratí:

- „Severní atlantické trati“, vedoucí ze Spojených států přes Newfoundland, Grónsko, Island, do Velké Británie, nebo přímo přes Newfoundland do Velké Británie a
- „Jižní atlantické trati“, vedoucí ze Spojených států přes Bermudy a Azory do Španělska nebo Maroka.

K vzdušné přepravě na zámořská válčiště má americké velení v současné době k dispozici (včetně pohotovostní zálohy) asi 2200 těžkých a středních dopravních letounů, schopných pro mezikontinentální lety,* což umožňuje operativně přesunout pohotové síly k zesílení bojového skupení na rozhodném strategickém směru nebo k provedení samostatných operací v součinnosti s námořní flotilou na samostatných směrech.

Soudobá technika dopravního letectva však nedovoluje přepravovat těžkou bojovou techniku, zejména bojové a vyprošťovací tanky a těžké ženijní stroje. Kromě toho je přepravní kapacita dopravního letectva poměrně malá, takže je americké velení nuceno organizovat kombinované přepravy, složené ze vzdušných a námořních přeprav.

Předností námořní přepravy je velká kapacita a únosnost dopravních lodí, schopných přepravovat i nejtěžší bojovou techniku. Přeprava je však velmi zdoluhavá a po celou dobu je vystavena nebezpečí napadení ponorkami a letouny protivníka. Proto je třeba počítat, že zejména vzdušné výsadkové svazky a útvary budou přepravovány letouny a útvary vyzbrojené těžkou bojovou technikou, nákladními loděmi.

V současné době mají americké námořní síly, kromě válečného loďstva, letectva vojenských námořních sil a svazků námořní pěchoty**) dopravní loďstvo s asi 40 nákladními loděmi různých typů (velitelské a osobní, nákladní a tankové) a asi 2100 dopravními loděmi, které mohou být zmobilizovány z počtu obchodního loďstva.

Předpokládá se největší operace na evropském válčišti, které budou vyžadovat nejen přísunu záloh, ale i převážně části prostředků materiálního a technického zabezpečení ze Spojených států, se odrazí i v intenzitě lodní dopravy. Z celkového počtu se počítá, že asi $\frac{2}{3}$ všech dopravních lodí budou zabezpečovat námořní přepravu v Atlantickém oceánu, zatím co ostatní lodi budou obstarávat dopravu v ostatních mořích.

Ve světle uvedených názorů na rozpoutání války a vedení operací v počátečním období války a ujasnění přepravních prostředků vystupuje do popředí otázka strategických záloh, vyzbrojených nejnovější bojovou technikou, včetně prostředků atomového napadení.

Přesto, že americké velení předpokládá, že hlavní tíhu boje ponesou v první etapě pozemní síly spojenců, přičemž Spojené státy budou zabezpečovat operace především vzdušnými silami, zejména strategickým letectvem a zbraněmi hromadného ničení, počítají se zasazením svých strategických záloh a zejména hlavních pozemních sil a taktického letectva až v druhé etapě, kdy výsledek počátečních operací se již zřejmě projeví.

Nejpohotovějším a nejmobilnějším americkým svazem, plnícím funkci strategické

*) Dopravní letectvo určené k provádění vzdušné přepravy do zámoří je soustředěno u Velitelství vojenské letecké dopravní služby (Military Air Transport Service) s asi 950 dopravními letouny (z toho asi 800 těžkými a 150 středními), u Taktického leteckého velitelství (Tactical Air Command) s asi 250 středními dopravními letouny a u Organizované letecké zálohy (Air Reserve) s asi 700 středními dopravními letouny. Další několik set, převážně lehkých dopravních letounů, je v týlové záloze vojenských vzdušných sil. Americké dopravní letectvo může však využít i letounového parku civilních leteckých dopravních společností s asi 1800 dopravními letouny, z nichž je asi 1000 středních a těžkých letounů. Z počtu civilních dopravních letounů je vyčleněna tzv. „pohotovostní záloha“ s asi 300 těžkými dopravními letouny, určenými k okamžitému použití pro vojenské vzdušné síly.

**) Americké vojenské námořní síly jsou rozděleny do dvou loďstev:

- Atlantického loďstva, složeného z 2. námořní flotily, z protiponorkových jednotek a ze zkušebních jednotek,
- Pacifického loďstva, které je složeno z 1. a 7. námořní flotily, ze tří samostatných vojenských námořních rajónů (Filipíny, Marshallovy a Karolinské ostrovy) a z Havajského námořního okruhu.

Kromě toho trvale operuje ve Středozemním moři 6. námořní flotila.

zálohy je „strategický sbor“, který byl vytvořen v roce 1958 ze svazků a útvarů na americkém kontinentu. Jeho zřízení bylo vedoucími vládními představiteli a čelními vojenskými činiteli spojováno s výhružnými závěry v duchu „studené války“. Při americko-britské agresi na Středním východě v r. 1958 byl strategický sbor uveden do bojové pohotovosti, aby byl vykonáván nátlak za účelem dosažení politických cílů.

Přes možnosti použití sboru v obdobných „malých“ válkách, zůstává jeho hlavním posláním úloha strategické zálohy pro zasazení na nejdůležitějším válčišti.

Odpovídá tomu jak jeho složení, tak i zaměření jeho bojové přípravy. Strategický sbor se skládá

- ze dvou vzdušných výsadkových divizí (82 a 101),
- z jedné pěší divize (4),
- z lehkého obrněného pluku (3),
- z pěší brigády (2),
- z obrněného skupení 1. obrněné divize,
- z jednoho lehkého skupení řízených střel (3),
- z jednoho středního skupení řízených střel (2), a
- z dělostřelectva 18. vzdušného výsadkového sboru.

Složení strategického sboru je uvedeno na schématu 1 a celkové počty osob a hlavních druhů zbraní — bez posilových prostředků zálohy hlavního velitelství — v tabulce:

Svazky a útvary	Celkové počty osob	Raketová technika			Děla a minomety					Tanky			PT kanóny		
		HONEST JOHN	CORPORAL	Celkem	Minomety 81 a 105 mm	Houfnice 105 mm	Houfnice 155 mm	Houfnice 203,2 mm		lehké	střední	Celkem	90 mm	106 mm	Celkem
82. vzdušná výsadková divize	11.486	4	.	4	92	25	.	.	.	.	.	.	30	54	84
101. vzdušná výsadková divize	11.486	4	.	4	92	25	.	.	.	.	.	.	30	54	84
4. pěší divize	13.748	2	.	2	114	30	*) 30	4	33	92	125	20	40	60	
3. lehký obrněný pluk	2.797	.	.	.	27	18	.	.	72	51	123	.	.	.	
2. pěší brigáda	4.000	.	.	.	39	18	.	.	11	34	45	8	16	24	
Obrněné skupení 10d	6.000	.	.	.	48	18	.	.	52	144	196	.	.	.	
3. lehké skupení řízených střel	1.500	4	.	4	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	
2. střední skupení řízených střel	4.755	8	3	11	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	
Dělostřelectvo 11. vzdušného výsadkového sboru	2.000	.	.	.	.	.	24	12	.	.	.	.	.	.	
Celkem	57.772	22	3	25	412	134	54	**) 16	168	321	489	88	164	252	

*) podle navrhované organizace divize.

**) je nutno též počítat do prostředků atomového napadení.

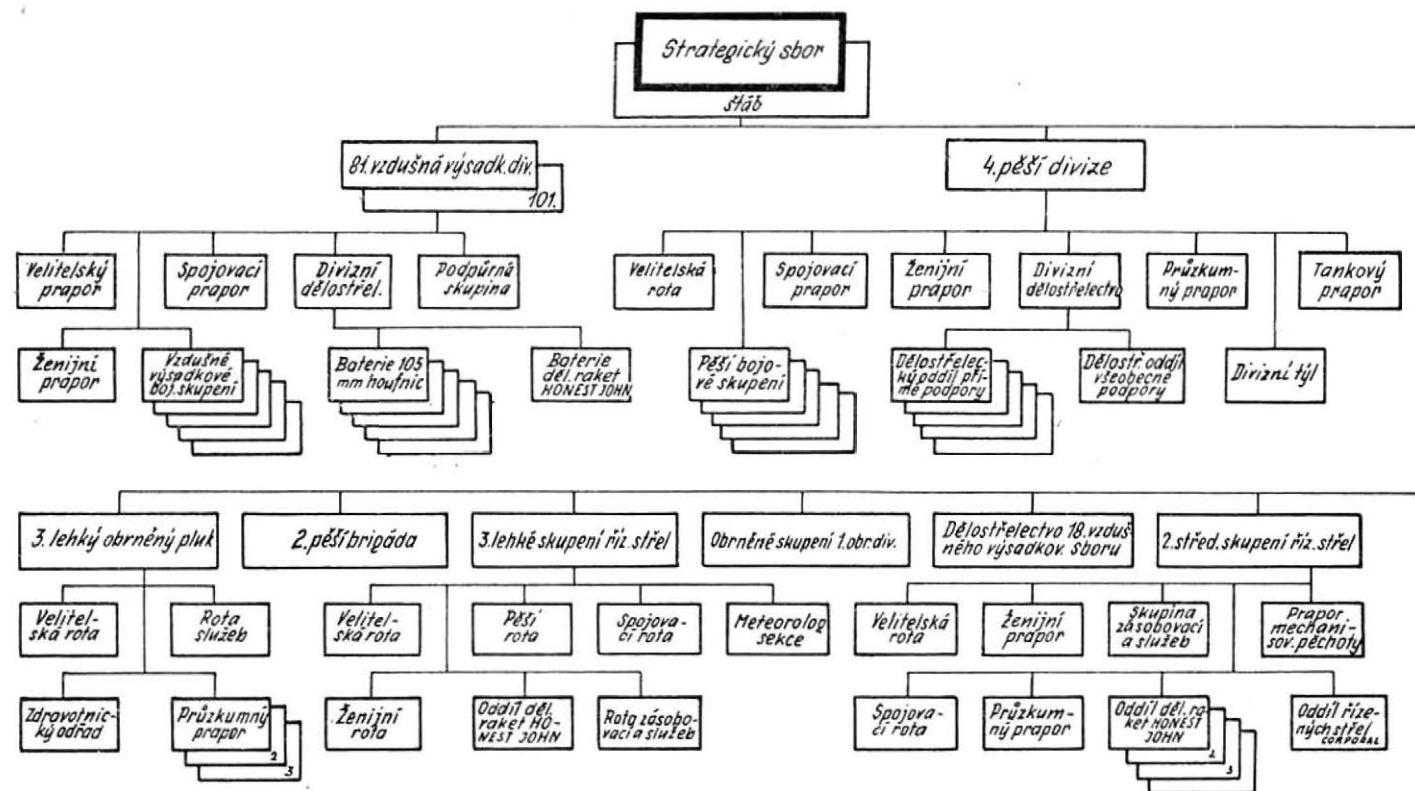

Schéma 1. Složení strategického sboru

Ze složení vyplývá, že strategický sbor je mobilním svazem s velkou palebnou a údernou silou. Velký počet prostředků atomového napadení (celkem 41 hlavní a odpalovacích zařízení) zabezpečuje mohutnou podporu svazků a útvarů.

Sbor je plánovitě připravován pro plnění bojových úkolů na zámořských válčistiích. Např. v uplynulém výcvikovém roce byly velmi intenzivně procvičovány vzdušné a námořní přepravy na velké vzdálenosti (do 10 000 km) s cílem co nejvíce zkrátit dobu pro naložení, vyložení a dosažení bojové pohotovosti na místě určení. Bojová příprava byla zaměřena na zdokonalení štábů a vojsk ve vedení vzdušných a námořních výsadekových operací a prohloubení součinnosti se vzdušnými a námořními silami.

Ve výcvikovém roce 1959—60*) přešel sbor do druhé etapy výcviku. Na rozdíl od minulého roku, kdy byla samostatná cvičení prováděna do divize, jsou v letošním roce prováděna velitelsko-štábní cvičení v celém sboru.

Kromě toho se velitelé a štáby zúčastňují velitelsko-štábních cvičení v rámci kontinentálního velitelství, při nichž je procvičována činnost na evropském válčisti.

Další příprava se předpokládá i v součinnosti s námořními flotilami, které mohou svým mohutným atomovým a leteckým potenciálem dobře zabezpečit operace strategického sboru na zámořském válčisti.

Během celého výcvikového roku je strategický sbor udržován na vysokém stupni připravenosti. Svazky a útvary jsou na předepsaných tabulkových počtech osob a bojové techniky a jsou často prověřovány bojovými poplachy, z nichž většina je spojena s prováděním veškerých opatření pro vzdušnou a námořní přepravu do zámoří.

Kromě toho je v každém bojovém skupení vševojskových svazků udržována jedna pěší rota v neustálé pohotovosti a v rámci celého sboru mají pohotovost útvary a jednotky v hodnotě jednoho svazku. Toto množství odpovídá kapacitě jednoho koloběhu dopravních letounů, které mohou být neprodleně vyčleněny pro přesun do zámoří.

Pohotovostní rotu, jak ukázaly zkušenosti z jejich praktického použití při cestě vicepresidenta USA Nixona do země jižní Ameriky v květnu 1958, kdy došlo k protestním demonstracím proti jeho návštěvě, jsou připraveny k odletu na zámořské válčisti do 2 až 3 hodin, bojová skupení do jednoho dne, divize do tří až čtyř dnů.

Americké velení se snaží tuto dobu ještě zkrátit. Podle prohlášení náčelníka štábu pozemních sil generála Lemnitzera jsou prováděna další opatření k zvýšení strategické i taktické pohotovosti sboru, zejména trvalým vyčleněním vojenských vzdušných a vojenských námořních sil k jeho přepravě do zámoří. Současně jsou prováděna opatření k mobilizačnímu rozvinutí předem určených svazků Národních gard, které mají nahradit odsunuté strategické síly do zámoří.

Přeprava strategického sboru do zámoří je předpokládána kombinovaným přesunem. Pro vzdušnou přepravu přicházejí v úvahu především vzdušné výsadekové divize, které mohou být včetně bojové techniky vysazeny buď shozem, pomocí padáků nebo přistáním.

Pro přepravu jednoho vzdušného výsadekového skupení se počítá s potřebou asi 110 středních dopravních letounů C-119 a C-123 a pro celou vzdušnou výsadekovou divizi s potřebou asi 700 dopravních letounů C-119 a C-123. Při použití letounů C-130 by se celková potřeba letounů snížila asi o 30 %. Americké dopravní letectvo má však jen menší část svého letounového parku vybaveno těmito letouny a proto je jejich použití velmi omezeno.

Rovněž pěší divize může být přepravena středními a těžkými dopravními letouny, s výjimkou bojových a vyprošťovacích tanků a těžké ženijní techniky.

Proto se předpokládá, že pěší divize bude pro přesun na velké vzdálenosti rozdělena do třech sledů. Do prvního sledu se vyčleňuje maximální počet bojových útvarů a jednotek a do druhého sledu většina týlových útvarů. Oba sledy jsou určeny pro přepravu

*) výcvikový rok začíná 1. července.

dopravními letouny. Třetí — týlový sled zahrnuje těžkou bojovou techniku a stroje, které nemohou být přepraveny těžkými letouny a jednotky, s jejichž činností se nepočítá v prvním období operace. Tento sled je přepravován dopravními nákladními loděmi.

Pro vzdušnou přepravu divize je potřeba asi 860 středních dopravních letounů C-119 a C-123 a asi 580 těžkých dopravních letounů C-124. Z toho přeprava prvního sledu vyžaduje asi 840 středních a asi 270 těžkých dopravních letounů. Rovněž při této kalkulaci by se celková potřeba letounů snížila použitím letounů C-130 asi o 30 %.

Promítneme-li uvedené normy pro vzdušný přesun do současného letounového parku dopravního letectva a kapacitu leteckých tratí ze Spojených států do Evropy s přihlédnutím k plnění ostatních úkolů, může být přepravena jedna vzdušná výsadková nebo pěší divize jedním vzletem.

Z dosažených časových norem by bylo třeba počítat pro přesun svazků a útvarů na evropské válčiště — bez doby potřebné k soustředění v prostoru nakládacích letišť:

- pro přesun první vzdušné výsadkové divize, včetně vyložení po přistání asi 36 hodin,
- pro zpáteční let a technické ošetření letounů po přistání 36 hodin,
- pro nakládání a přípravu k dalšímu letu 24 hodin,
- pro přesun druhé vzdušné výsadkové divize, včetně vyložení po přistání asi 36 hodin.

Při tomto krajním vypětí by mohly být přepraveny obě vzdušné výsadkové divize na evropské válčiště do D + 6 (s časem potřebným na soustředění do D + 10).

V dalším by následoval přesun pěší divize, popřípadě dalších útvarů, kromě bojové techniky s maximálním úsilím dvou až třech vzletů dopravních letounů za týden.

Za tohoto předpokladu by mohla být na evropské válčiště přepravena pěší divize asi do D + 10 (a s dobou soustředění až 14 dnů) a celý sbor — bez těžké bojové techniky — asi do D + 14—15.

Z rozboru vyplývá, že pro vzdušnou přepravu přichází v úvahu především vzdušné výsadkové divize, které mohou být přepraveny celé a pěší divize, lehký obrněný pluk a pěší brigáda, jejichž většina může být rovněž přepravena dopravními letouny.

Při kalkulaci potřebného množství lodí a námořních prostředků pro přepravu vojsk a materiálu do zámoří je možno vycházet z dosavadních norem a zvláště ze zkušeností z války v Koreji.

Jak známo, používalo americké velení v této válce pro snazší výpočet prostředků kalkulačních čísel na osobu, která činila u pěší divize 9 až 10 tun a u obrněné divize 11 až 12 tun.

Podle těchto kalkulačních norem je možno počítat u pěší divize s celkovým počtem 13 748 osob s přibližnou vahou 124 000 až 137 000 tun, což by vyžadovalo 17 až 19 nákladních lodí o výtlačku 7 400 brt.

Obdobný výpočet by byl u obrněné divize s celkovým počtem 14 417 osob, jejíž přibližná váha by byla 160 000 až 173 000 tun, což by vyžadovalo 22 až 24 nákladních lodí o výtlačku 7 400 brt.

K přepravě celého strategického sboru — bez obou vzdušných výsadkových divizí — by bylo třeba 340 až 375 nákladních lodí o výtlačku 7 400 brt. Kromě toho bylo by nutno transport silně zabezpečit bojovými plavidly, se kterými není kalkulováno.

Vycházíme-li z průměrných rychlostí dopravních lodí, které činí u osobních lodí 360 až 430 mil za den a u nákladních lodí 240 až 360 mil za den, bylo by třeba k překonání vzdálenosti ze Spojených států do Evropy (vzdálenost asi 6000 až 6500 km) 10 až 14 dnů. Kromě toho je třeba počítat s dalšími 12 až 19 dny na nakládání, vykládání a technické přípravy (z toho do 7 dnů na vykládání). Tato doba může být zkrácena provedením skrytých příprav v nakládacích přístavech. Naproti tomu není počítáno se zásahem letectva a ponorek protivníka, které by mohly námořní přepravu vážně narušit.

Z uvedeného rozboru vyplývá, že zasazení celého sboru v zámoří je v současné době neproveditelné, neboť obě vzdušné výsadkové divize mohou být přepraveny postupně do šesti dnů a pěší divize bez těžké bojové techniky do deseti dnů. Bojová technika, přepravovaná námořní přepravou, může být (bez úvahy nakládání) v západoevropských přístavech teprve až za 10—14 dnů.

Americké velení se snaží tyto doby zkracovat jednak uskladněním některých druhů bojové techniky již v míru na zámořských válčištích a zaváděním výkonnějších proudových a proudovrtulových dopravních letounů s větší rychlostí, dostupem, doletem a únosností.

Závěr

Složení, úkoly i charakter strategického sboru je v souladu s koncepcí anglo-amerického bloku na rozpoutání a vedení války v počátečním období, založené na masovém použití zbraní hromadného ničení.

Přesto, že válka má být zahájena silami a prostředky, které budou v den D na válčišti, nebo silami zesílenými skrytě přisunutými nebo zmobilizovanými svazky a útvary, spočívá těžiště nasycení nejdůležitějších strategických a operačních směrů v rychlém přísunu pohotových strategických záloh a zmobilizovaných sil.

Strategicky nejdůležitějším prostorem v agresivních plánech imperialistických států je evropské válčiště, na kterém je soustředěno nejvíce sil a prostředků a na jehož přípravu je vynakládáno největší úsilí.

Z amerických pozemních sil jsou nejbojeschopnější svazky a většina prostředků atomového napadení rozmístěna na území západního Německa.

Na území USA je ponecháno jen 40 % svazků, z nichž nejpohotovější tvoří jádro strategického sboru.

Jeho přesun na zámořská válčiště do značné míry závisí na přepravních možnostech dopravního letectva a vojenských námořních sil. Soudobá technika amerického dopravního letectva je však zastoupena staršími typy vrtulových letounů s pístovými motory. Jejich maximální rychlosti se pohybují přibližně v mezích od 400 do 600 km/hod. a dostup má hodnotu asi 8000 m. Únosnost patří většinou do kategorie středních dopravních letounů. Těžké dopravní letouny starší konstrukce jsou čtyřmotorové s maximální únosností do 30 t. Proto se projevují stále zřetelněji snahy o zdokonalení a doplnění dopravního letectva novou technikou, která by odpovídala požadavkům soudobé války.

Rovněž námořní přeprava nemůže plně zabezpečit rychlou přepravu na velké vzdálenosti, z čehož vyplývá, že zasazení celého sboru na zámořském válčišti je málo pravděpodobné.

Z toho vyplývá, že z vojenského hlediska nemá sbor, i přes svou velkou palebnou a údernou sílu, takový význam, který je mu americkými politickými i vojenskými představiteli přisuzován. Jeho důležitost byla americkou vládou většinou zdůrazňována při provádění vojenského a politického nátlaku na jiné země k ovlivnění politické situace ve svůj prospěch.

Z dalších členských států Severoatlantického paktu postavila strategickou zálohu rovněž Velká Británie. Společným rysem obou strategických svazů je úloha potlačovat revoluční a pokrokové síly, bojující proti anglo-americké nadvládě, a nastolit nebo udržet reakční vlády, popřípadě zabránit rozšíření národně osvobozenického hnutí v ozbrojené

povstání proti koloniálnímu panství. Hlavním úkolem však zůstává rychlý zásah na nejdůležitějších strategických směrech podle vývoje situace na válčišti.

Přesto, že oba svazy mají některé společné organizační rysy, je americký strategický sbor nepoměrně silnější, neboť má mnohem více podpůrných prostředků a zejména zbraní hromadného ničení.

Prameny:

Rozbor náčelníka amerických pozemních sil gen. Lemnitzer, který byl uveřejněn v Army Information Digest,

- Army Information Digest, srpen 1959,
- The Officers Guide, únor 1959,
- Interavia, únor 1957,
- Interavia, 7/1958,
- Infantry Quarterly, červen 1957,
- Air Force Times, 3. 1. 1959,
- Forces Aeriennes Francaises, leden 1958,
- Revista Aeronautica, únor 1958,
- Wehrkunde 8/1957.

Цель статьи заключается в разъяснении структуры американского стратегического корпуса и возможностей введения его в бой на заокеанских театрах военных действий.

Статье обработана на основании анализа начальника штаба сухопутных войск США генерала Лемницера, опубликованного в американской военно-специальной печати.
